

Tal dia com avui fa...

1 any

Nova negativa

Rajoy despatxa la petició de diàleg pel referèndum al·legant que “amenaça la convivència” i insta a debatre els “problemes dels catalans” al Congrés.

10 anys

Preus sense fre

Els preus d'alguns productes es multipliquen per quatre. Els productors i els venedors asseguren que no són els causants de l'alça.

20 anys

El PSOE i els GAL

L'exinspector de policia Michel Domínguez és el gran protagonista de la primera jornada del judici pel segrest de Segundo Marey

Full de ruta

Toni Brosa

Demà pots ser tu

Circula ja per tot el món conegut a ordre de detenció i entrega emesa des d'Espanya per l'Audiència Nacional. L'ordre demana a les policies de tot el món conegut que detinguin, tanquin i extraditin a l'Estat espanyol un individu, un fugitiu, un delinqüent, un tipus que té una condemna de tres anys i mig de presó confirmada pel Tribunal Suprem d'Espanya i que ha de ser apartat urgentment de la circulació. Des d'ahir, les policies de tot el món tenen la seva cara al costat de la d'altres criminals reclamats per la justícia; assassins, terroristes, violadors, traficants de drogues o de persones, mafiosos, proxenetes, lladres... I per què? Doncs per cantar, o més ben dit, per rapejar, que deu ser un agreujant; per escriure lletres de cançons, per expressar la protesta política o el desig de canvi social amb paraules incòmodes, provocadores, agressives, reprovables o impresentables. Paraules, lletres i cançons. Si la tal ordre vingués de la Rússia de Putin, francament, no ens estranyaria gaire. Tampoc si vingués de la Turquia

A Espanya uns quants estan redefinint el país, l'estat de dret i la democràcia

d'Erdogan, ni de la Veneçuela de Maduro o de l'Iran dels aiatol·làs o de la Xina comunista o de qualsevol règim autocràtic o dictatorial. Però resulta que ve d'Espanya, sobre el paper un estat democràtic, social i de dret, amb una constitució que diu protegir els drets dels ciutadans i la llibertat d'expressió. I no és un error puntual, no s'ho pensin pas, és un corrent de fons. A Espanya uns quants estan redefinint el país, la societat, l'estat de dret i la democràcia a cop de reinterpretacions d'allò que la Constitució admet, de relectures d'allò que la llei tolera, de reescriptures d'allò que el codi penal castiga i a cop de sentències cada cop més inquisitorials, que van fent més i més petit el marc de llibertat, i que després es tradueixen en ordres de detenció interplanetàries. Però el pitjor no és això, que és tan antic com el despotisme. El pitjor és que els ciutadans espanyols, que són desenes de milions, ho permetin. Que, distrets, resignats o enganyats, deixin que uns quants els prenguin la llibertat, els retallin els drets bàsics, els diguin el que està bé o malament i els ho imposin. Avui és un cantant, però abans hi ha hagut escriptors, artistes, periodistes, titellaires, pallasos, polítics... I demà pots ser tu.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Marc Granell

Cita imprescindible el pròxim dia 1 de juny a La Central del carrer Mallorca. Serà a les 19.00 hores –si la situació política no ho esguerra– quan Laura Borràs encetarà amb unes paraules l'acte de presentació de la poesia completa de Marc Granell –empresa que ha portat a terme recentment la Institució Alfons el Magnànim–. Darre de l'esdeveniment, hi ha la voluntat d'homenatjar una de les veus cabdals de la poètica en llengua catalana.

PERQUÈ, AL CAPDAVALL, si en un poeta es fonen intensament les nocions d'obra i vida, és en la figura de Marc Granell. Sí, en efecte, l'autor de llibres com *Fira desolada* o *Corrent de fons* i, és clar, de poemes com “Terra lliure” o “Els expulsats”. Una veu que sap compaginar una visió ontològica de l'existència amb una perspectiva –gens contradictòria–, entre tràgica i irònica: “l'horror que sóc i no em deixa / i avorrese i adore”, diu el bard en un dels seus poemes –“Alta comèdia”– on Granell sintetitza el *pathos* del dolor i, àdhuc, un *ethos* vitalista que no exclou: “aquest fàstic fe-

roç de ser”. Lúcida mirada expressivista que s'aferra al mot a l'hora de fixar l'objecte de la seva poesia: la consciència humana i el dolor com a tret fonamental d'aquesta.

SER O NO SER CONSCIENT DEL MÓN és allò que eleva l'home a la categoria d'Ésser. I és just aquest el paradigma que Marc Granell explora en la seva obra. El dolor no és pas una finalitat de la seva *póiesis*. És el mitjà on el poeta s'emmiralla. A través del dolor és que el poeta ens revela, en l'operació resultant de la lec-

tura, la consciència com a qualitat i do. El dolor com a Ésser-en-el-món conscient de Marc Granell. Una constatació que se'ns transmet visceralment, i que s'encarna en els seus versos. La poètica granelliana és la mirada a peu de cingle. L'abisme que ens repta i interroga. Una ètica consubstancial a l'estètica de la paraula –fons i forma a l'uníson–, lliurement versificada.

I NO SENSE RIGOR, BEN AL CONTRARI. Hi ha en el vers lliure de Granell una exigència que sovint no sé trobar en les giragonses de la mètrica i la rima. Una fortalesa dura com el marbre, que tracta la matèria de l'esperit amb una deferència que el poeta voldria que fos llei universal: la dignitat de l'home es troba en la seva consciència de ser. Una idea que traça una praxi: la possibilitat de rebel·lar-se a partir de l'experiència del dolor. En aquest sentit, la poesia no deixa de ser una eina. Té una funció última, i en el cas d'en Marc Granell –ho corroborarem aquest pròxim 1 de juny– la seva és una poètica que ens aboca a l'oceà de la nostra condició.

“A través del dolor és que el poeta ens revela la consciència com a qualitat i do

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Nous noms per als socialistes

■ Senyors del PSC, els pregaria que canviessin el seu nom i es diguessin PSC-PP o bé PSC-Cs, d'aquesta manera els seus votants –jo ho vaig ser, però d'això ja en fa uns quants anys– tindrien la certesa que són un partit obert a les tendències més dretanes d'aquest país, sense portar-los a la confusió que són un partit d'esquerreres. Per tant, també podrien canviar el nom del seu homònim espanyol, el PSOE, i passar-se a denominar-se PE, ja que de socialista i obrer en tenen ben poc.

RAMON CASALÉ SOLER
Barcelona

El linxament a Iglesias i Montero

■ Pablo Iglesias i Irene Montero, que seran pares aviat, han patit un linxament mediàtic pel seu nou habitatge. Motiu? Cos-

ta 600.000 euros i han signat una hipoteca de 540.000 a trenta anys, que surt a 1.500 al mes (750 cadascun). Ell és professor d'universitat i ella psicòloga. I ara mateix, diputats. Quin problema hi ha si, segur, quan deixin la política seguiran amb les seves professions i, per tant, poden pagar la hipoteca? S'hauria format tot això si haguessin anat de lloguer pagant 1.500 euros al mes i 60.000 de dipòsit? Ah! Què és d'esquerreres? Ser d'esquerreres no significa viure en una caravana, sinó mirar per la qualitat de vida de la classe treballadora. I això és compatible amb comprar-te un xalet si t'ho pots pagar. Per què no es qüestiona l'habitatge de Rouco Varela, representant de Jesucrist? És cert que és un pis de 359 m² valorat en 1.200.000 euros? Per a la campanya de desprestigi de l'única alternativa espanyola al bloc del 155, això és tot el que han trobat? Això vol dir que ni té diners a pa-

radisos fiscals ni corrupteles com les de molts altres polítics.

JORDI AZNAR I MARTÍNEZ
Barcelona

Accessibilitat als carrers de Manresa

■ Fa relativament poc temps, em vaig trobar en dues situacions que van fer-me replantejar l'accessibilitat per a persones amb mobilitat reduïda als carrers de Manresa. Fa un parell d'anys, quan cuidava una senyora amb discapacitat visual, vaig poder veure les dificultats que hi havia per a una persona amb aquesta problemàtica. No està ben indicat, pocs semàfors tenen el pas auditiu, la gent aparcava de qualsevol manera i els passos de les voreres no fan rampa. En una altra ocasió, acompanyant un amic que va amb cadira de rodes, vaig comprovar com, a part de les rampes ja mencionades, aquest es trobava amb la dificultat de voreres estretes.

Parlem d'inclusivitat, però si només en això ja no hi posem remei, quan és reconduïble, com volem aconseguir una inclusió real i una visió d'igualtat? A Manresa li falta visió per a les persones amb discapacitat, i una manera de fer-ho seria fent programes o ajudes a la rehabilitació d'espais de la ciutat, per arribar tots més lluny.

TERESA LLUMA
Manresa (Bages)

Presència necessària

■ He gaudit, molt, tots aquests anys dels articles que han brodat els professionals del suplement Cultura. Més que mai, allà on la tramuntana els porti, sàpiguen que ens cal seguir sumant coneixement, emocions que ens facin millors persones. I voldria poder comptar amb el tarannà dels qui fins ara ho han fet possible. *Game over?*

EUGÈNIA RIBAS
Barcelona